

azt!» S hogy szerelmes nem egyszer volt, lehet következtetni egy töredékéből, melyben a szerelem istenének eredetét írja meg, ki szerinte nem Aphrodité sarja, mint rendszerint olvasuk, hanem: «Eros a leghatalmasabb isten, a szárnyas isteni követ Iris és az aranyfürtű Szellő szülötte», — hol tehát egyfelől elismeri, másfelől a szerelemnek mulandóságát is jellemzi, a szellő és szivárvány sarjának mondva, hallgatólag legalább kijelentve, hogy a gyermek öröklí szülőinek tulajdonait.

Mindent egybefoglalva, Alkaios költeményei, bármily csekély töredékek is, teljes bizonyosságot tesznek a költő hevesvérti természetéről, lovagias, bár néha túlságos kevélységéről, lelkületéről, melyben a komoly és víg elem oly kitűnőleg párosult. Most a pártharcok viharos küzdelmeit énekli meg, majd a szerelem örömeit zengi, vagy a gondúzó bort dicsőíti. Költeményeinek tartalma ugyan a nagy életből van merítve, de mindig az egyén, az alany igényeihez viszonyítva s ez áll az előadásra nézve is. Alkaios, s általában a lesbosiak költészete nem oly ünnepies, fennkölt, mint a dór, de szívhez szólóbb, közvetlenebbül ható, bájosabb mint amaz.

Végül még azt az egyet kell megemlítenem, hogy költőnk egy nevérről nevezett versszaknak az *alkaiosinak* megteremtője, melyet később a rómaiaknál különösen Horatius művet, s melyet nálunk is többen használtak, de legnagyobb előszeretettel, s legkiválóbb ügyességgel bizonyára *Berzsenyi*, kinek a «Magyarokhoz» cz. költeménye ép ily versszakot mutat.

Dr. BOROS GÁBOR.

Katonadal.

(Suet. Jul. 49.)

Galliát legyőzte Cæsar ; őt legyőzte Nicoméd.
Lám a Cæsar diadalt ül, ki legyőzte Galliát.
S Nicoméd ki őt legyőzte, lám az nem ül diadalt.

Ford. P. T. E.

Muretustól.

Jósolták, az idén hogy mind elhalnak a költők.
Gaure, te félsz ? Félned semmi de semmi okod.

Ford. P. T. E.